

Volo Non Valeo

(ik wil wel, maar ik kan niet)

Colofon

ISBN: 978 90 8954 348 6

1e druk 2011

© 2011 Diana van Bezouwen

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk:

evelienveenstra.nl

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Volo Non Valeo

(ik wil wel, maar ik kan niet)

Diana van Bezouwen

Kalmte kan je redden...

Hoofdstuk 1

‘Ik weet het van Tessa!’

Een klap in mijn gezicht met haar vlakke hand had vast hetzelfde resultaat gehad. Ik schrok me rot van haar woorden, die kwamen als een donderslag bij heldere hemel.

Klein loeder.

En dan de manier waaróop ze het zei. Op een toon die dreigend en onheilspellend tegelijk klonk. Het enge was dat ik er ook iets uitdagends in terug leek te horen. Alsof ze wilde zeggen: ‘Zo, Luigi, nu ben je erbij!’ Ze wilde me duidelijk maken dat ze iets wist wat ze eigenlijk niet hoorde te weten.

Ik kreeg het benauwd, trok even aan de kraag van mijn shirt, omdat ik nauwelijks nog lucht kreeg, terwijl mijn hersens op volle toeren draaiden, op zoek naar een mogelijk antwoord. Zo voelde het dus om op heterdaad betrappt te worden...

Het was een gevoel van machteloosheid. Was ik zo dom? Had ik ergens een steek laten vallen? Ik kon me op dat moment niet herinneren waar en wanneer dat dan gebeurd zou moeten zijn.

Ik wachtte af tot ze weer iets zou zeggen, haar verhaal af zou maken en me zou confronteren met haar nieuwste ontdekking, maar ze zei niets meer. Dat vond ik eigenlijk nog beangstigender. Er bleef een lange stilte tussen ons hangen die alleen nog onderbroken werd door het bonken van mijn hart en mijn snelle ademhaling. Ik zuchtte even diep en deed een verwoede poging om mijn hartslag weer onder controle te krijgen. Ze moest die zucht gehoord hebben, dat kon niet anders. Maar ze speelde het spelletje mee. Ondertussen voelde het als een rit in een achtbaan. Ik kon er onderweg niet uitstappen. Ik moest mee tot het eind. Dus wachtte ik

af. Dat wachten was nog het ergste. Ik kon hier absoluut niet mee omgaan, het waren slopende minuten. Die meid had me te pakken en ze wist het...

Het kunnen beheersen van emoties is nooit mijn sterkste kant geweest. Mijn grootouders waren van Italiaanse afkomst. Er stroomt maar een kwart Italiaans bloed door mijn aderen, maar ik weet als geen ander hoe gevoelig Italianen kunnen zijn en hoe slecht ze hun emoties onder controle kunnen houden. Mijn opa praatte met zijn handen en ik herinner me hoe ik als kind gefascineerd was door zijn wilde bewegingen en zijn harde stem. Hij klonk luid en duidelijk en als je niet beter wist, zou je denken dat hij altijd ruzie had. Ik had wel wat van zijn karaktertrekjes geërfd, want ik kon me ook enorm druk maken in bepaalde situaties en wild gebarend met mijn armen zwaaien. 'Je lijkt je opa wel!' Hoe vaak had ik dat al niet gehoord van mijn ouders?

Ook nu wist ik niet met mijn gevoelens om te gaan en ik keek naar Nicky. Naar dat prachtige jonge lichaam van haar dat nog geen greintje ouderdom vertoonde. Lieve hemel, wat was ze mooi.

Ik heb zelden een persoon ontmoet die alles in het leven mee lijkt te hebben. Nicky heeft dat geluk. Ze ziet eruit als een model uit een modeblad: slank, blond, knap en nog slim ook. Haar leven is net begonnen. Ze is begin twintig.

Het is jammer dat ze dat van zichzelf weet, want het maakt haar gedrag tegenover anderen er niet beter op. Ze is een tikje arrogant, geraffineerd en parasitair. Als ik dat tegen haar zeg, wordt ze meteen boos en spuwt ze vuur. 'Ik ben niet arrogant. Kijk lekker naar jezelf.'

Nicky en ik hebben vaak woorden. Zij begrijpt mij niet en ik begriip haar niet, maar we blijven nooit lang boos op elkaar.

Meestal ben ik degene die het goed moet maken, want daar is zij te trots en te koppig voor.

‘Zand erover?’ vraage ik dan en dan heft ze haar kin op alsof ze zeggen wil: ‘Wat moet je nu weer van me?’

Maar dat zegt ze niet. Haar reactie is altijd non-verbaal. Ze knikt en ik weet dat ze daar ‘ja’ mee bedoelt.

Ik was blij dat ze in de buurt woonde, een paar straten verderop, en als ik mijn best deed kon ik haar kamer vanuit mijn zolderraam zien als de lucht helder was. Het deed me denken aan mijn jeugd in Italië waar ik, vanuit de grote boom in de tuin, de andere huizen kon zien waar onze familieleden woonden.

Wat was het altijd heerlijk daar. Ik hield van dat klamme weer waarbij je shirt aan je lichaam bleef plakken. Het kon mij niet warm genoeg zijn. Overal zaten vliegen, omdat het onmogelijk was de deuren en de ramen dicht te houden, zo warm was het.

Ik dacht vaak terug aan de vakanties die we er doorbrachten en aan de etentjes die we buiten nuttigden aan de grote houten tafel midden in de boomgaard van mijn grootouders, met de uitgestalde schalen vol met groenten, vlees, vis en salades, maar vooral aan dat gevoel van samenzijn met de hele familie. Dat vond ik fijn. Het was altijd gezellig. In Nederland zaten we bijna nooit in de tuin, want het regende regelmatig. Hier was het weer vrijwel altijd goed. En als we het té warm hadden, dan zochten we een plek op in de schaduw. Meestal was dat op het bankje onder de perzikboom.

‘Cena!’ riep mijn oma als we gingen eten en dan renden mijn neefjes en ik naar de grote tafel toe. We deden een wedstrijd wie er als eerste was, want iedereen wilde naast oma zitten. Oma was namelijk grappig en die schepte je bord vol met eten.

Ik heb mijn Italiaanse lelijke woordjes in die vakanties ge-

leerd, want de normale woorden had ik geleerd toen ik daar naar school ging. Thuis werd echter geen Italiaans gesproken. Ik vond de taal fantastisch en af en toe vroeg ik mijn neefjes om mij wat van die woorden bij te leren. Zo leerde ik woorden als *putana*, wat hoer betekent, en *testa di cazzo*, het Italiaanse woord voor klootzak.

Pas toen ik in Nederland woonde miste ik dat alles. Ik miste mijn neefjes, de fruitbomen en de wijnranken om ons heen en de geur van Italiaans eten en verse basilicum. Het rook daar altijd naar vers gebakken brood en als ik midden in de nacht honger had, liep ik zo zacht mogelijk op mijn blote voeten de trap af en brak ik een stuk van het brood af dat op de plank boven het aanrecht lag om het vervolgens buiten in de zwoele zomernacht op te peuzelen. Af en toe sliep ik 's nachts in de boomhut van tante Lily en kon ik vanuit een gat in het dak de sterrenhemel zien waar mijn neefjes en ik allerlei dieren in zagen.

Onze familie woonde in Borghetto, een idyllisch dorpje zo'n twintig minuten rijden van Peschiera, vlak bij het Lago di Garda. Het was een plek op aarde die weinig mensen kenden, want het dorpje telde hooguit zestig inwoners. De enige locatie waar ik zo'n soortgelijk dorpje ooit terugvond, was in de sprookjesboeken van Grimm, die mijn moeder mij, net voor het slapen gaan, voorlas.

Borghetto is pittoresk en sprookjesachtig. Zelfs nú is het amper veranderd. Het inwonertal is uiteraard iets gestegen, maar het dorpje is gebleven zoals het was. Het ligt waarschijnlijk al eeuwen verborgen tussen de watervalletjes die het stromende water naar het Lago di Garda voeren.

Als wij er waren, voelde het als thuiskomen. Mijn ouders hadden er geprobeerd te wonen, maar het bleek geen succes. Mijn moeder kon er niet wennen. Het was er te stil, ze

was tenslotte een meisje uit de stad en ze sprak de taal niet. Communiceren was ook onmogelijk, want de familie van mijn vader sprak geen andere taal dan Italiaans.

Mijn vader was er geboren en getogen, maar ook hij vond het dorp te klein om er een glansrijke toekomst op te bouwen. Hij wilde niet werken op het land en kiwi's, perziken of druiven gaan verbouwen. Hij wilde veel meer dan dat en vertrok op zijn achttiende jaar richting Nederland, nadat hij in Bardolino een Nederlander had ontmoet die hem vertelde dat er in Nederland werk zat was en dat er genoeg interessante banen voor hem waren. Nog geen twee maanden later vertrok hij met een koffer vol kleding, zijn spaargeld en een schooldiploma behaald in Peschiera, naar Nederland. Hij liet zijn moeder in tranen achter. *'Luigi, Luigi... no no.'*

Mijn vader doet haar nog weleens na als we het over oma hebben. Hij kromt zijn rug een beetje, gooit zijn armen in de lucht en slaat zijn ogen op naar de hemel. Daarna kust hij het kruisje dat aan de ketting om zijn hals hangt. Ik moet er nog steeds om lachen. Mijn moeder niet. Die heeft het nu al zo vaak gezien en gaat gewoon door met de dagelijkse dingen als mijn vader weer eens zo'n uitspatting heeft.

Het afscheid van mijn vader was één groot Italiaans drama, maar dat hoorde er allemaal bij. Italiaanse moeders verafgonden hun zonen. Het zijn hun kindjes en ze worden in de watten gelegd en volgestopt met voedsel. Of ze willen of niet. Het eerste baantje van mijn vader was op een scheepvaartkantoor in de Rotterdamse haven, waar de voertaal Engels was.

Daar ontmoette hij mijn moeder. Ze had hem meteen in de smiezen en deed er alles aan om zijn aandacht te trekken. Mijn vader probeerde het in het begin nog te negeren, maar mijn moeder bleek een echte volhouder te zijn. Het lukte haar om hem te veroveren en afgelopen zomer vierden ze

zelfs het heuglijke feit dat ze dertig jaar getrouwd waren. Ik zeg niet ‘gelukkig getrouwd’, want ik weet dat ze dat niet zijn. Al zijn ze het ooit wel geweest.

We hebben met ons gezin drie jaar in Borghetto gewoond. Ik was toen vier. Mijn vader miste zijn familie zo erg en mijn moeder, die hem kwijnend ten onder zag gaan zonder het Bella Italia, ging met hem mee. Ik vertelde al dat ze er niet kon wennen, omdat het te stil was, maar dat was niet alles. Ze kreeg al snel heimwee en begon aan mijn vaders kop te zeuren dat in Nederland de voorzieningen beter waren, ze niet elke dag pasta wilde eten en wat ze al niet meer uit de hoge hoed tevoorschijn toverde. Ze wilde gewoon terug en deed er alles aan om haar zin te krijgen. Borghetto was in haar visie geen dorp om kinderen in op te laten groeien. Er waren geen goede scholen in de buurt en er waren te weinig vriendjes om mee te kunnen spelen. Allerlei slappe excuses, want eerlijk gezegd zou ik daar geen moeite mee hebben gehad. Ik vond het er namelijk geweldig.

Uiteindelijk zijn we er toch nog drie jaar gebleven. Hij had het aardig kunnen rekken, maar na die jaren was de rek eruit. Ze wilde weg en ze gingen weg. *Basta!* Daarna werd Borghetto alleen nog maar in de vakantieperiodes door ons bezocht.

Het brak mijn vaders hart. Hij wilde zijn ouders niet nog een keer achterlaten, maar gelukkig was mijn tante Lily daar. Zij beloofde goed voor opa en oma te zorgen en ze zou hem per post of telefoon op de hoogte houden van het reilen en zeilen van de familie. En dat deed ze trouw. Elke maand ontving mijn vader een brief van haar en ongeveer twee keer in de maand belde ze op om bij te kletsen.

Tante Lily was fantastisch. Ik had gewild dat mijn moeder een beetje van haar karakter had gehad. Ze was zo heerlijk

zorgzaam en lief en ik weet dat ik dat zorgzame ook in me heb. Ik vind het fijn om voor mensen te zorgen. Ook voor Nicky.

Ze verdient het niet altijd, want ze is een feeks zo nu en dan, maar ik weet dat er ook een goede kant in haar zit. Ik moet wel zeggen dat ik kan balen van haar slechte kanten. Ze teert op mijn zak en maakt misbruik van mijn goedheid. Ik weet dat. Ik kan net doen of het niet zo is, maar ik weet dat al heel lang. Aan de andere kant kan ze zo kwetsbaar en ontwapenend zijn. Als ze op haar kinderlijke manier haar dingen doet, heb ik soms gewoon met haar te doen. Ik wil voor haar zorgen. Daar voel ik me lekker bij. Soms koop ik iets voor haar. Een klein cadeautje of nieuwe oorbeltjes. Jammer genoeg neemt ze niet altijd genoeg met mijn goedkope snuisterijen, want ze heeft een vrij dure smaak die ze zich zelf amper kan permitteren. Daar heeft ze mij voor, want het geld dat ze verdient, gaat op aan kleding en make-up. De dure cadeaus vraagt ze altijd aan mij. Ze is slimmer dan iedereen denkt.

Nicky was allesbehalve ambitieus en geloofde nog steeds in een ontmoeting met een miljonair. Ze zocht iemand die haar kon onderhouden. Het zou me niet verbazen als dat haar ook echt zou lukken. Ze is er slim en mooi genoeg voor en zal er alles aan doen om dat doel in het leven te bereiken.

‘Er is vast wel iemand die er intrapt,’ zei ze laatst.

Ik keek haar hoofdschuddend aan.

‘Je kunt ook gewoon zelf iets proberen te bereiken, lieverd.’

‘Waarom?’

Ze keek vol verbazing naar me. Ze meende het. Ik dacht eerst dat het een grap van haar was. Eerlijkheidshalve ken ik ook niemand die aan haar schoonheid zou kunnen tippen. Misschien heb ik haar te vaak gecompimenteerd en is

het mijn eigen schuld geweest dat ze zo geworden is. Ik had mijn lovende woorden over haar uiterlijk voor me moeten houden, maar dat heb ik niet gedaan. Wat ze ook doet, wat ze ook vraagt, ook al gaat het me soms ver boven de pet, ik doe het, want ik ben stapel op haar. Ze kan bij mij niets fout doen. Ik vergeef haar al haar fouten, omdat ik van haar hou. Ik hou zo veel van haar dat ik er soms misselijk van word. Ik moet er niet aan denken dat ik haar kwijt zou raken. Stel dat haar zou overkomen wat Tessa overkomen is...

Mijn hemel...

Het liefst was ik weggerend naar het toilet, want mijn maag draaide zich om. Als ik aan Tessa dacht, leek het net of ik het moment opnieuw beleefde. Dat laatste moment van haar leven. Ik probeerde die gedachte snel weg te drukken.

Hoe weet ze eigenlijk van Tessa? drong het tot me door. Even stond ik op het punt om het haar gewoon te vragen en haar daarna mijn verhaal te vertellen. Ik kreeg het gevoel dat ik eindelijk mijn hart open kon gooien en alles op kon biechten. Het zou nu kunnen. Dit zou hét moment moeten zijn. Eindelijk zou ik die last die ik al jaren met me meezeulde kunnen delen met iemand. Delen met iemand die me misschien zou begrijpen. Waarom niet? Ze wist het blijkbaar toch al en aangezien ik dit geheim al veel te lang bewaard had en van binnen brandde om het uit te schreeuwen... Het zou voor mij een bevrijding zijn. Ik zou haar de hele waarheid vertellen, geen detail vergeten.

Maar op de een of andere manier kon ik bij Nicky de risico's niet zo goed incalculeren. Kon ik haar vertrouwen? Zo niet, wat zou er dan met mij gebeuren? Als ze wel te vertrouwen was, zou ze dan loyaal aan me zijn of zou ze haar mooie mondje voorbijpraten, zoals iedereen zijn geheim met iemand wil delen? Misschien zou ze op stel en sprong naar de politie gaan. Ik wist het niet, ik had echt geen idee.

Net toen ik bereid was haar alles uit de doeken te doen, opende ze mijn keukenlade en pakte er een eetlepel uit. Ik keek toe, nog totaal onder de indruk van dat ene zinnetje, hoe ze zich met dat ranke lichaam vooroverboog over mijn kookplaat heen om met de lepel een balletje uit mijn pan soep te vissen. Ze paste in dit huis. Ze paste bij mijn keuken met de ouderwetse keukenkastjes en de vierpits kookplaat die bij de stijl van dit huis hoorde. Ik werd gelukkig van de grote houten eetkamertafel met de antieke houten stoeltjes eromheen en de open haard met de oude grijze schouw. Ik hield van dit huis dat me zo aan Italië deed denken. Ik hield van deze plek en ik voelde me van binnen gelukkig worden als ik naar de oude plankenvloer keek en de grote venster-ramen met de prachtige zware donkergrijze gordijnen aan de zijkanten ervan.

Waarom verpestte ze dit gelukzalige gevoel door over Tessa te beginnen? Ik ademde nog een keertje diep in en prees me gelukkig dat ze omgedraaid stond en mijn bezwete gezicht niet zag. Ik pakte snel een keukendoek en veegde die over mijn gezicht dat zo rood als een kreeft moest zijn. Waar de zweetdruppels zo opeens vandaan kwamen weet ik niet. Ik had het bloedheet en voelde mijn T-shirt aan mijn rug plakken. Ook mijn handen voelden klam aan. Op vakantie vond ik dat klamme gevoel juist lekker, maar hier werd ik er onwel van. Ik gooide de keukendoek ongezien in een hoekje naast het aanrecht. Had iemand soms uit de school geklapt of was ik zelf misschien slordig geweest? Ik kon het me bijna niet voorstellen en ik was er steeds meer van overtuigd dat ze bluffpoker speelde. Het verbaasde me alleen dat ze dit moment daarvoor uitgekozen had en deze wijze. Pats! Boem! Zomaar, uit het niets.

Kalm blijven... Ik praatte mezelf moed in.

Terwijl ik als een tinnen soldaatje met mijn armen recht

langs mijn lichaam stond te wachten, keek ik toe hoe zij haar blonde haar aan een kant over haar schouder wierp en met haar linkerhand de zachte blonde bos vasthield.

‘Mmhh... lekker!’ zei ze. ‘Lang geleden dat ik groentesoep bij je heb gegeten.’

Ik voelde paniek in me opkomen. Ze deed zo nonchalant, alsof er niets gebeurd was, maar wat ze ook zei... Ik hoorde het niet meer. Ik kon alleen maar denken aan die vijf essentiële woorden: *Ik weet het van Tessa*. Ik wist dat ik het haar niet per se hoefde te vertellen. Niet vandaag in elk geval. Het belangrijkste was dat ik moest kalmeren, maar dat viel niet mee. Ik moest me vasthouden aan de leuning van de stoel en voelde het zweet in mijn handpalmen staan. Toen ze zich omdraaide, liet ik de stoel snel los en ik stopte mijn handen diep weg in de zakken van mijn spijkerbroek. De leuning van de stoel was vochtig en ik hoopte dat ze het niet zou zien. Ze verwachtte blijkbaar ook geen antwoord en dat kwam me goed uit, want ik wist toch niet wat ik zeggen moest.

Het deed me denken aan mijn tijd op de basisschool wanneer ik voor de klas moest staan om iets voor te dragen. Ik rilde van die momenten en lag nachtenlang wakker. Het gevoel van opluchting wanneer het voorbij was, was voor mij het mooiste moment. Ik was zo zenuwachtig en bang. Bang om voor gek te staan. Bang dat ik zou gaan stotteren, terwijl ik nog nooit in mijn leven gestotterd had. Ik stelde me voor dat de hele klas in lachen uit zou barsten als ik niet uit mijn woorden zou komen. Misschien scheurde ik wel uit mijn broek of stond mijn gulp net op dat moment open. Dat zou alleen mij kunnen overkomen, dat wist ik. Maar ik moest, net als ieder ander. Dus stond ik daar met knikkende knieën en zweetdruppels op mijn voorhoofd.

‘Het geeft niet,’ hoorde ik de juffrouw dan zeggen. ‘Probeer

het maar gewoon. Het is voor niemand makkelijk, maar ik weet dat jij het kunt, Luigi. Echt, je kunt het.'

Mijn juffrouw was echt een lekker wijf. Ik droomde stiekem over haar. Dat ze over mijn haar wreef met haar mooie zachte handen en dat ze me in haar armen sloot en knuffelde. In mijn fantasie was ik ouder en aantrekkelijker en vond zij mij ook een lekker ventje. In mijn dromen had ik haar helemaal voor mezelf en daar kon ik zo van genieten. Ik vroeg me af hoe het zou zijn om met haar te zoenen en haar te strelen op plaatsen waar je als kind helemaal niet over na mag denken. 'Ga maar,' hoorde ik haar zeggen met haar fluisterzachte stem. En dan kreeg ik weer even dat zelfvertrouwen. Natuurlijk, ze had gelijk. Iedereen moest het doen en iedereen was vast zenuwachtig. Waarom zou het bij mij alleen fout gaan?

Ik kan me vooral de dag nog heel goed herinneren dat de vriend van de juffrouw op school kwam. Ik had meteen een hekel aan hem en het liefst had ik met mijn zakmes alle vier de banden van zijn auto lekgeprikt. Ik was stikjaloers. Hij mocht haar vasthouden, aanraken, kussen en nog veel meer. Ik mocht alleen maar naar haar kijken. Meer niet.

Vanaf dat moment had ik alleen nog fantasieën over hoe ik hem op de meest afgrijpselijke manier uit haar leven kon verbannen. Het is verschrikkelijk dat ik dat soort ideeën op die leeftijd al had. Dat was toch niet normaal? Het leek wel alsof ik uit mezelf trad en geen controle meer had over mijn eigen gedachten.

De natte dromen over de juffrouw waren voorbij en maakten plaats voor dromen waarin ik hem het mes op de keel zette. Ik was in staat om hem te vermoorden, zo diep ging mijn liefde voor haar. Wat haatte ik die hufter.

Hoofdstuk 2

Nu beleefde ik dat moment opnieuw en ik ervoer die vreselijke stilte, waarin ik alleen nog het borrelen van de soep en het geluid van de gaspiti hoorde. Het versterkte mijn weeïge gevoel alleen maar. Ik moest wat zeggen. Het maakte niet uit wat, als het maar iets was.

‘Wat bedoel je?’ flapte ik eruit.

Aan creativiteit ontbrak het me absoluut, maar ik had op dat moment echt geen enkele andere ingeving. Ik vroeg het op een quasi nonchalante manier, maar ik hoorde zelf hoe mijn stem trilde en ik hoopte met heel mijn hart dat zij het niet zou horen.

Waarom had ik niet gezegd: ‘Ik ken geen Tessa.’

Of: ‘Ja, die kende ik. Die zat bij mij in de klas. Hoezo?’

Waarom had ik niet geprobeerd het onderwerp meteen van tafel te schuiven en haar te zeggen dat ze de verkeerde voor zich had? Ik was zo dom geweest om haar vraag met een wedervraag te beantwoorden.

Ze draaide zich om, zwiepte haar lange haar over haar schouder, grinnikte naar me en pakte een groene appel van de fruitschaal. Ze wreef er met de onderkant van haar jurk overheen om hem schoon te vegen. Vervolgens keek ze uitdagend naar me op en gooide de appel heen en weer tussen haar rechter- en haar linkerhand.

Met een zachte stem zei ze: ‘Jij weet best wat ik bedoel, Luigi.’ Ze legde de nadruk vooral op het woordje ‘jij’.

Ze nam een grote hap en ik zag hoe het sap langs haar hand naar beneden sijpelde. Ze likte het op en liep in haar witte, halflange jurk en haar zilverkleurige ballerina’s richting het raam. Ik keek naar haar slanke benen en haar mooie enkels. De manier waarop ze liep was elegant en zelfverzekerd. Ik

hield van haar manier van lopen. Ik hield van alles wat ze deed. Zelfs nu, nu ze me compleet in het nauw gedreven had, hield ik van haar. Zolang ik maar op mezelf in bleef praten dat het puur suggestief was wat ze deed, kon ik de kalmte bewaren.

Ze staaarde naar buiten en in de ruit zag ik de weerspiegeling van haar triomfantelijke glimlach. Wat was het toch een heks...

Ik denk weleens dat Nicky genoot van dit soort momenten. Hoe vaak zou ze in haar leven iemand zo getart hebben? Ik was vast niet de enige. Wat wel zeker was, was dat ik me hoogst ongemakkelijk voelde en ik besloot maar geen antwoord meer te geven. Ik wist niet eens wát ik moest zeggen. Ik was overdonderd en sloeg dicht.

Achter haar zag ik door het venster de schitterende omgeving waarin ik woonde. Er was veel groen. Hoge bomen, ferme struiken en veel gras. Ik woonde sinds een jaar of drie in Harmelen, aan een stille weg in een oud landhuis dat ik alleen maar kon betalen omdat ik een mazzeltje had gehad en ik daardoor geen volle hypotheek op het huis had hoeven nemen. Nicky woonde op loopafstand bij mij vandaan op kamers.

‘Mooi hè, die vogels daar op die tak.’

Ze wees naar de grote boom vlak voor mijn huis met zijn kolossale takken. Die deed me al jaren denken aan de boom van tante Lily waar de boomhut in gebouwd was. We klommen erin via een touw ladder en dronken er stiekem bier en rookten er sigaretten. Mijn oom Tito had de hut gebouwd voor zijn jongens. Helaas stierf hij enkele maanden later aan een hartaanval. Ik vond het jammer dat hij nooit had kunnen zien hoe wij ervan genoten. Het was onze plek geworden.

‘Hij ziet het wel,’ zei tante Lily tegen ons. ‘Hij kijkt vanuit de hemel naar jullie.’

En wij geloofden dat ook. Oom Tito was een sterretje geworden. Een van de sterretjes in de hemel waar wij 's avonds naar staarden.

Nu had ik zelf een boom voor mijn raam staan en was ik te oud voor een boomhut geworden. Zeker was wel dat deze oude eik ervoor zorgde dat er geen lichtstraal meer in mijn huis kwam. Soms haatte ik dit donkere oude huis, maar meestal voelde ik me er, juist omdat het zo donker was, veilig en beschermd. Alsof de takken armen waren die me omhelsden in moeilijke tijden.

Ik hield van het donker.

Nicky hield van licht. Als ze 's ochtends wakker werd, gingen direct de gordijnen open. Het liefst gooide ze ook nog eens de ramen open om de frisse buitenlucht naar binnen te halen. Ik stapte gewoon in het donker mijn bed uit en liep in het donker naar de keuken om een kop koffie te zetten. Ik had geen licht, maar koffie nodig om wakker te worden.

Alles had ik wat mijn hartje begeerde, maar Nicky had ik niet en zou ik ook nooit voor mij alleen hebben. Ik keek naar haar, zoals ze daar zo voor het raam stond, en verbaasde me over haar vreemde manier van benaderen. Van de hak op de tak. Het ene moment begon ze over Tessa, het andere moment over de lekkere soep en ten slotte over een vogeltje dat op een tak heen en weer wipte.

Op deze vraag had ze waarschijnlijk al heel lang zitten broeden en het liet me niet los. Maar het had geen zin om erover na te denken. Ik kon er alleen maar achter komen door het haar te vragen, maar ik durfde het niet. Ik was bang voor haar antwoord. Zwijgen was nu beter. Nicky kennende zou ze het toch wel een keer vertellen. Ze kon geen geheimpjes bewaren. Een ding wist ik wel: Nicky kon geen flauw idee hebben wie Tessa was. Dat was echt onmogelijk.